ORATIO

DE NOVO

Phyſiologiæ Explicandæ

MUNERE,

EX

Celeberrimi WOODWARDI Teſtamento

INSTITUTO.

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
Wellcome Library

https://archive.org/details/b30778463

ORATIO

DE NOVO

Phyſiologiæ Explicandæ

MUNERE,

EX

Celeberrimi WOODWARDI Teſtamento

INSTITUTO:

Habita CANTABRIGIÆ in Scholis Publicis a

CONYERS MIDDLETON, S. T. P.
Academiæ Cantabrigienſis Protobibliothecario
& Lectore ibidem WOODWARDIANO.

LONDINI,

Impenſis GUL. THURLBOURN Biblopol. Cantabrigienſem.
Proſtant apud J. & J. KNAPTON, R. KNAPLOCK, &
GUL. INNYS, Bibliopolas Londinenſes. MDCCXXXII.

que ducunt, nihil ſanè Academicis lætabilius, nihil gratulatione dignius accidere poteſt, quàm præmia literarum ſtudiis alendis publicè aſſignata.

Quamobrem gratulari vobis imprimis liceat nova hæcce Almæ Matri addita ornamenta; novos hoſce, quibus ipſe nunc fungor, honores: non enim meos eſſe putetis, quòd ad me primùm delatos cernitis; veſtri ſunt, Academici; vobis in commune propoſiti; veſtrumque certè aliquis hos ipſos laborum ſuorum fructus poſthac percipiet; me propterea doctior, digniorque, quod hoc jam præmio conſtituto, atque hâc tantâ ſcientiæ ſupellectile comparatâ, ſtudio & meditatione inſtructior accedat neceſſe ſit.

Opinionem quandam apud homines doctos eſſe ſentio, doctrinæ artiumque bonarum ſtudia hebeſcere per hoſce annos & languere cœpiſſe: idque iniquæ noſtrorum temporum conditioni, factionibuſque iſtis, quæ Rempublicam tam diu vexârunt, adſcribendum plerique cenſent;

ſent; quibus juventus noſtra infecta penitus atque imbuta, non doctrinâ ſeſe ornare, non artibus inſtruere curat, niſi eis, quibus ad honores, Magnorumque gratiam viam ſibi muniri cernit, partium ſcilicet, non literarum ſtudiis.

Ego verò crediderim potius, Academici, veterem iſtum ſtudiorum ardorem idcirco jam paulatim deferbuiſſe, quòd artes ferè omnes noſtrorum hominum ingeniis ita elaboratæ & excultæ & ad illud quaſi culmen & faſtigium evectæ ſunt, ut nullos ultra progreſſus capere poſſe videantur: ita ut præ gloriæ fructûſque aſſequendi deſperatione, operæque & temporis perdendi metu, curſum multi inſtitutum omittere, aliamque ſibi vitæ & fortunarum viam inveſtigare cogantur. Artiumque adeò Victrix Alma Mater, literarum penitus orbe peragrato, otio ferè languida & mœſta, ſortem jam ſuam deflere videtur, quòd nihil ultra reſtet debellandum, nec alia ſcientiarum regio peragranda.

At ecce Vobis novus jam tandem Orbis commonſtratus! novi Scientiæ campi patefacti! & digni illi quidem, quibus in colendis induſtriam ingeniumque veſtrum exerceatis, cùm tot eruditionis inſtrumenta, tantam Studiorum novorum materiem, in hoc literarum emporium importari inde videatis.

Has nobis regiones, tantis frugibus fœtas, divitiis refertas aperuit Woodwardus; & ad eum finem aperuit, ut hac præmiorum ubertate invitati in noſtram illas ditionem redigeremus. Haud aliter populorum duces, quas ſibi terras ſubigendas, occupandaſque deſtinaverant, earum terrarum fruges, merceſque publicè exponere ſolitos accepimus, quo ſtudium ſuis animoſque ad labores perferendos adjungerent.

Woodwardi autem nomen, cujus tanta in nos beneficia hodierno die celebramus, ad ſeſe orationem meam vocat, & de laudibus ejus prædicandis admonet. Nihil enim æquius, quàm cujus

cujus ex liberalitate hoc ipſum dicendi munus ortum atque originem duxerit, ut ab eo potiſſimùm ornando dicendi etiam materiem argumentumque ducamus.

Hunc laudis & gloriæ fructum illuſtria clarorum virorum facta tanquam mercedem requirunt; non tam mortuorum famæ debitam, quàm viventium utilitati accommodatam, quò nos aliorum laudibus, quaſi gloriolæ ſtimulis admotis, ad virtutes eorum aſſequendas concitemur.

De homine verò tam celebri, tam ab omnibus cognito, & in urbe ampliſſimâ, oculiſque civium vitam omnem degente, quid omnino novi & inauditi proferri poterit? Quid, in quo non Vos ipſi dicentis vocem prævenire & antevertere queatis? Etenim ſi, quod de Medico ante omnia prædicandum, de Medicinæ ſcientiâ & laude ejus præſtanti dicerem; at quis ignorat, Woodwardi nomen inter ſummos Artis Profeſſores principem ſemper locum obtinuiſſe?

multoſque hoc ipſo tempore ſupereſſe novimus, qui quod vivant valeantque Woodwardo ſe uni debere profitentur.

Si, quod nos potiſſimùm commovere debet, Doctrinam ejus excellentem multiplicemque celebrarem; at ſcripta ejus, omnium manibus trita, omniumque pene in linguas converſa, illam jam diu demonſtrant.

Si, quod hujuſce diei celebritas poſtulare maximè videatur, Liberalitatem ejus animique magnitudinem commemorarem; at hoc ipſum munus, quo jam fungor, illud omne vel me tacente declararet; atque hæc noſtra Academia ſempiternum munificentiæ ejus monumentum extabit.

In his autem egregiis Woodwardi virtutibus, quas omnibus notas, & cum nonnullis etiam communes habuit; habuit tamen in ſingulis ita proprium ſuum quiddam & peculiare, ut quiſquis illo familiariter uſus eſſet, novam

facilè & præcipuam laudis materiem elicere inde poſſit.

In Medicinâ enim nonnulla, ſi non ab eo inventa, at auctoritate ejus commendata, & in communem uſum recepta, magni ad vitam hominum conſervandam momenti eſſe reperiuntur. Ingenio autem uti in omnibus eleganti erat, & polito, ſic præſcripta ſua ita temperanda ſemper & adminiſtranda curavit, ut vim ſuam non certiùs modò citiúſque obtinerent, ſed ut nauſeæ ſimul minus & faſtidii ægris & languentibus darent. Quod verò maximum eſt; non artem ſuam ad ambitionem avaritiamve accommodare; non magnorum gratiam divitumque copias obſequiis captare; ſed pauperibus potiùs opem benevolam & gratuitam præbere ſolebat.

Vidi ego, Academici, fores ejus, tanquam Æſculapii quoddam veſtibulum, debilium turbâ refertas; quibus ſi vires modò ſuppeterent, ut ejus in conſpectum venirent, de reditu pa-

rum cogitâſſe videntur; tantam in eo uno valetudinis recuperandæ ſpem fiduciamque poſuerant. Nec ſpes quidem illos ſæpe fefellit; nam tantâ ille omnes tum patientiâ tum comitate excepit, quaſi non curare ſolum, ſed placere etiam ægris ſtuduiſſet; nullâ ſibi laboris mercede propoſitâ, niſi quam animi conſcientia ſuppeditaret; & vel rei ipſius famam comprimere cupiiſſet, ni famam iſtam plures ad ſe ægrotos invitaturam, pluresque adeò benefaciendi occaſiones daturam ſibi ſperâſſet. Haud mirum igitur, quod quibus artibus Æſculapius in Cœleſtium numerum evectus fuerit, iiſdem Woodwardus miſeris hiſce quaſi præſens quidam Deus haberetur.

Doctrinam autem ſuam non Artis ſuæ anguſtiis terminavit; neque eâ contentus fuit, quæ ad ſummi Medici famam ſatis eſſet, niſi omnem iſtam cognitionis & ſcientiæ ferè infinitatem animo comprehendere ac complecti potuiſſet. Quoties eum in Bibliothecâ ſuâ, quam inſtructiſſimam habuit, de Artium om-

nium ſtudiis ita diſputantem audivi, ac ſi diſputandi copiâ & ubertate vel librorum ſuorum copiam varietatemque adæquare conaretur? Ita tamen de ſingulis eruditè; ac ſi in arte illâ, de quâ diſſerebat, enutritus, eamque unicè profeſſus eſſet? In rerum autem Romanarum cognitione tam curioſè verſatus eſt; ut me, qui huic ipſi rei non operæ certè parum ſtudiique dediſſem, quique Romæ etiam fuiſſem, ab homine occupato, aliudque agente, tantopere ſuperari non tam moleſtè quidem ferre, quàm mirari ſolerem.

Quicquid verò in reliquis ſtudiis profecerit; in Phyſicâ certè neminem ſui ſimilem paremve habuit: eam autem velim Phyſicæ partem, quæ in Foſſilium, uti vocant, rerumve, quas Terra intùs in venis incluſas contineat, naturis explicandis verſatur. Viderat ille ex hâc ipſâ Academiâ Newtonum, divino planè ingenio hominem, cuncta quæ ſupra ſunt, quæque adſpectabilem Mundi fabricam conſtituunt, ſicuti provinciam ſuam propriam occupâſſe, &

accuratè

accuratè admodum explicuiſſe; Deumque inde Mundi ipſius conditorem, Rectoremque demonſtrâſſe. Noſter igitur, ingenio haud diſpari, eodemque naturæ inveſtigandæ ſtudio incenſus, at contrariâ viâ inſiſtere & ſub terras penetrare cogebatur: Nec minora tamen inde rerum miracula eruit; Diluvium Univerſale; Sacrarum literarum fidem; Deum.

Sic jam duplex quoddam contra Atheos conficitur tandem argumentum; quod, Quercûs ejus Virgilianæ ad inſtar, quantum auras ad æthereas, atque in altum caput attollit, tantum deorſum pariter, atque ipſa in Tartara radicibus tendit.

Sic veterem iſtam Orphei fabellam Woodwardum quodammodo egiſſe vidimus; quamque uxoris uſque loco adamaverat, Scientiam quaſi ex inferis evocâſſe.

Dumque Newtonus ex Solis naturâ perſpectâ, lucis ſimul naturam explicuit; hic noſter

ſter ex caligine ipſâ, mediiſque è tenebris elicuit lucem.

Alii rerum naturalium inveſtigatores Foſſilia iſta non niſi ad corporis curationem uſuſque medicos conquirenda & adhibenda exiſtimârunt: Woodwardus autem altiora longè ſapiens, eaque tanquam nobilioris ſtudii inſtrumenta conſiderans, ad animi medicinam cultumque princeps adhibuit. Hâc ſemel cogitatione impulſus nullam ſibi requiem dare potuit, donec omnia, quæ e Terræ viſceribus rariora ubivis gentium effodiantur, infinito ſumptu & labore conquiſiiſſet & in capſulas ſuas condidiſſet. In illâ Arcâ, quicquid India ferè utraque pretioſi habeat, non ad luxum, vitæque delicias; ſed ad animi paſtum, ad ſcientiam repoſitum; in illâ, auri argentique pondus, non ad quæſtum avaritiamque, ſed ad Philoſophiam, ad Naturæ contemplationem reconditum videatis. Hanc enim rerum rariſſimarum collectionem, non oſtentationis aut gloriolæ, ſed argumenti gravis magnique illuſtrandi cauſâ comparave-

 rat;

rat; quò Moſaicæ ſcilicet Hiſtoriæ fidem, Diluvii univerſalis veritatem, reſque in eo omnes fuſas quaſi communiter inter ſe & liquefactas oſtenderet: In quâ quidem diſputatione, hæc ille omnis generis Foſſilia, quaſi totidem argumenta & teſtimonia, expoſuit. Quicquid enim in iſtâ Univerſæ Naturæ perturbatione accidiſſe credibile eſt, illud omne ex rebus ipſis ab eo collectis perſpicere jam atque oculis planè intueri licet. Hìc res naturâ & genere diverſiſſimas, animatas cum inanimis, marinas cum terreſtribus confuſas, & in unum corpus conflatas cernimus: quibuſque rebus Natura non niſi imum Oceani fundum, uti nativam ſedem, aſſignâſſet; eas hìc tum ex ſummis montium jugis, tum ex imis ſæpius radicibus effoſſas contemplamur: Hìc tenera plantarum piſciumque corpora in lapidibus jam indureſcentibus inhærentia atque incluſa, formam ſui & effigiem vel duriſſimis ſaxis impreſſiſſe admiramur: Quod fieri quidem omnino potuiſſe, niſi ex Diluvii omnia diſſolventis permiſcentiſque vi, incredibile ſanè videtur.

HANC

Hanc autem viri docti ſententiam libri ejus ingenioſè admodum & eruditè conſcripti confirmant: de quibus, cùm diſſertationibus ex hoc ipſo loco habendis materiem ſint aliquando præbituri, nihil jam amplius dicam, quàm quod omnium plauſu excepti, omniumque pæne in linguas converſi, Woodwardi nomen per orbem literatum clarum & nobile reddiderunt.

Mihi enim credite, Academici, cùm in exteris gentibus verſarer, plura de hoc uno homine a me fuiſſe quæſita, quàm, Newtono excepto, de reliquis fere omnibus Angliæ noſtræ literatis: tanta tum ſcriptorum ejus, tum rerum, quas ex omnibus planè locis coëmerat, fama per cunctas nationes pervaſerat.

Pudet ferè dicere, hunc talem tantumque virum ad illud doctrinæ & virtutis faſtigium propriis viribus & ingenio, abſque hac noſtrâ diſciplinâ pervenire potuiſſe: & ejuſmodi

homines, ſi vel numero plures vel temporibus ſæpius exiſterent, vererer profectò, ut Academiæ noſtræ inutiles meritò cenſerentur. Sed rari admodum tam excellenti naturâ, & in ſingulis ætatibus vix ſinguli reperiuntur; atque is ipſe, de quo dicimus, egregiâ ſuâ in hanc Academiam liberalitate, quanto eam Reipublicæ ornamento eſſe cenſuerit, moriens declaravit: Declaravit, inquam, illud ſibi unum ad perfectam laudem defuiſſe; quod ad naturale illud ingenii bonum non inſtitutio etiam Academica acceſſiſſet.

Multos cognovimus, viros quidem bonos & eruditos, qui ita ſeſe literarum ſtudiis abdiderunt, ut nihil inde ad communem hominum fructum afferre potuerint: At Woodwardus noſter, cùm vitam civibus ſuis quàm maximè fructuoſam atque utilem degiſſet, eandem quoque curam vel moriens non dimiſit; ſed quò patriæ plurimum etiam in morte prodeſſet, ſtudioſè proſpexit. Hoc conſilio armaria iſta præclara, a curioſis tantopere celebrata, omnique

Foſſilium

Foſſilium genere referta, immenſam quandam ſtudiorum & ſcientiæ ſupellectilem, nobis teſtamento legavit: quodque in vita cariſſimum habuerat, illud nobis conſervandum, noſtræ fidei ac tutelæ mandandum curavit: Theſaurum, vel Regum gazis anteferendum; quippe qui nec auro redimi, nec pretio comparari, nec niſi ſummo ſtudio & induſtriâ hominis tum eruditi, tum divitis, atque in illo uno & operam & pecuniam etiam omnem collocantis conquiri & colligi poterat. Et quò ad publicos demum uſus, quibus ille unicè ſtuduerat, promptior paratiorque hic rerum theſaurus eſſet; Cuſtodem ei atque Interpretem, qui Foſſilium præcipuè ſcientiam Juventuti Academicæ explicaret, ſtipendio amplo & liberali inſtructum conſtituit.

Hoc quàm præclarum Academiæ noſtræ ornamentum, quod in nullâ aliâ Academiâ reperitur? Quàm præclarum pariter de diſciplinâ noſtrâ ac virtute teſtimonium, quod Woodwardi judicio graviſſimo confirmatur? Nos enim ille optimos ſcientiarum cuſtodes; Reli-

gionis propugnatores; Moſis defenſores, ſuâ certè ſententiâ declaravit, qui noſtras potiſſimum in manus defenſionis ejus inſtrumenta tradenda eſſe voluit. Nec honorificè minus de nobis etiam exteri exiſtimabunt, cùm WOODWARDUM audierint, nos rerum ſibi cariſſimarum conſervatores, famæ & nominis tutores, bonorum hæredes delegiſſe.

NOSTRUM modò erit, Academici, hominis tantopere de nobis meriti judicio ſervire, voluntati obtemperare, hominumque expectationi ſatisfacere. Ut WOODWARDO enim glorioſum fuit, tantam nobis eruditionis materiem comparâſſe ac reliquiſſe; ſic nobis ſanè turpiſſimum erit, quod ab alterius virtute accepimus, illud noſtrâ ornare ac tueri non poſſe. Sed meliora de vobis augurari licet; ex hoc enim tam celebri ordinum omnium concurſu ſtudium planè veſtrum ardoremque agnoſco; agnoſco, inquam, verum illud Athenienſium veterum ingenium, novi ſemper aliquid cognoſcendi audiendique avidum.

Animos hominum, cùm e corporibus exceſſerint, remanere tamen & æternos eſſe, magnum ex illo argumentum petiere veteres, quod optimum quemque, immortalitatis amore flagrantem, futura ſemper proſpicere, & poſteritati maximè ſervire vidiſſent: Naturâ quaſi ex optimis iſtis ingeniis ſignificante, eſſe aliquid, quod ad nos etiam poſt mortem pertineat. Et Tu quoque, Præſtantiſſime Woodwarde, novum quoddam huic argumento, nec leve illud quidem, tuæ auctoritatis pondus adjeciſti; quem eâdem viâ, ac veteres illos Heroas, poſteritati ſerviendo, homineſque juvando ad cœlum atque immortalitatem contendiſſe vidimus. Et dum beatorum in ſedibus debita virtuti tuæ præmia percipis; ſi quis in mortuis reſideat rerum humanarum ſenſus, ad gaudia iſta, quibus jam perfrueris, hoc certè, quaſi cumulus quidam, accedet, quòd quæ in publica patriæ commoda tantâ cum ſapientiâ excogitâras, effectum jam ſuum obtinere, atque ad exitum perduci ſentias: Quod hanc optimorum juve-

num

num frequentiam, hunc doctiſſimorum hominum cœtum, Tui nominis auctoritate, Tuique imitatione excitatum, ad virtutem arteſque bonas propagandas tanto ſtudio conveniſſe videas.

Quæ verò, Academici, de Woodwardo dixi, ſiquis me glorioſè nimis & adulatoriè dixiſſe arbitretur, propterea quod in virtutibus ejus celebrandis de vitiis prorſus tacuerim; is de mortuo me loqui meminerit. Vitia eum habuiſſe fatendum eſt; quibus neminem unquam mortalium caruiſſe cognovimus; illa verò cùm in vitâ virtutum ſplendore obruerentur, poſt mortem ſanè obliterari penitus debent. Nam ſi de mortuis, uti aiunt, nil niſi bonum; de eo certè nihil aliud prædicandum, a cujus vel mortui liberalitate hæc tanta beneficia accepimus; de eo, inquam, qui non benignitati ſuæ eoſdem ac vitæ terminos eſſe voluit; neque mortem ipſam benefaciendi ſibi poteſtatem præripere paſſus eſt.

Sed de mortuo hactenus: Ad vivos jam ſeſe conferat Oratio.

Frustra enim tali erga nos animo; fruſtra tantâ in hanc Academiam benevolentiâ fuiſſet Woodwardus; ni alios etiam ſui ſimiles, eodem animo, eâdem benevolentiâ poſt ſe reliquiſſet, Teſtamenti hæredes, voluntatis exequendæ curatores. Fruſtra, inquam, hæc tam liberaliter tum in nos tum in patriam ipſam conſilia ſuſcepiſſet, ni alios vivus delegiſſet, qui ſe mortuo conſiliis ſuis vim effectumque darent, nec ſpes quidem eum, opinioque de hominibus concepta fefellit. Illi enim, quod traditum ſibi commiſſumque habuerant, magno licèt cum labore & moleſtiâ conjunctum, ſummâ in mortuum pietate, ſummâ in nos benignitate, ſummâ fide ac diligentiâ abſolverunt, & ad finem tandem deſtinatum perduxerunt. Hos igitur viros, officii licèt conſcientiâ contentos, nec laudem ullam plauſumve captantes, at noſtrâ,

at virtutis ipſius cauſâ cum honore nominare, debitiſque laudibus celebrare debemus.

Imprimis igitur honoris gratiâ commemorandus vir Prænobilis & Honoratus Dixieus Windsor; non tam nobilitate, quâ tamen maximâ floret, quàm virtute propriâ conſpicuus: quem in hac Muſarum ſede multos annos ita verſantem vidimus, ut Nobilibus, modeſtiæ, humanitatis, facilitatis, & vel Infimis, diligentiæ, officii, legumque noſtrarum obſervantiæ exemplum ſemper proponeretur. Ad publicum autem Britanniæ Concilium miſſus ab hoc municipio, per annos pluſquam viginti Legatus, tum in Academiæ, tum in univerſi populi negotiis commodiſque tuendis eam fidem, gravitatem, conſtantiam adhibuit, ut non apud nos ſolum, ſed per Angliam totam fama ejus clara & illuſtris pervagaret. Woodwardo igitur de Cantabrigiâ noſtrâ ac Patriâ ſimul ornandâ cogitanti, Hunc certè hominem ſi non privata amicitia, at publica civium vox auctoritaſque ſocium adjutoremque dediſſent.

Præfuit

Præfuit ſimul huic negotio vir illuſtris & liberalis Hugo Bethel; qui in exteras terras proficiſcendo, varioſque hominum mores contemplando, ea prudentiæ & humanitatis fundamenta jecit; ea generoſæ indolis ornamenta domum reduxit; ut Civem ſeſe egregium, Patriæ amantem, communis libertatis vindicem in Senatu etiam Britannico cum magnâ ſuâ laude præſtiterit. Hunc igitur virum tantis & animi, & fortunæ bonis inſtructum; fide præſtantem; literis politioribus ornatum; in Academiâ augendâ, Artiumque ſtudiis promovendis, meritò ſibi Woodwardus Conſiliarium eſſe voluit.

Eodem etiam nomine celebrandus, vir itidem ingenuus, ingenuiſque artibus præditus, Richardus Graham; qui hujus olim Academiæ alumnus, nihil ſibi unquam antiquius, nihil magis in votis habuit, quàm quò in Almam Matrem filium ſeſe pium gratumque oſtenderet; itaque non in mortui ſolum volunta-

te exequendâ fidum eum ac diligentem, ſed viventi etiam WOODWARDO auctorem hortatoremque aſſiduum cognovi, ut eam omnino voluntatem ſuſciperet; utque eximiam illam rerum ſuarum collectionem in hâc potiſſimum Academiâ, tanquam in loco maximè conſpicuo dignoque, collocaret.

POSTREMÒ non minori tamen cum laude nominandus RICHARDUS KING; qui miles licèt, & in armis enutritus, in quibus Tribunatûs honorem peradoleſcens meruerat, ita tamen Muſis, ſtudiiſque humanioribus deditus eſt, ut miſeram luminum orbitatem, quam in expeditione olim pro patriâ ſuſceptâ paſſus erat, his jam unicè ſuſtentet. In hoc autem munere inſtituendo, hæc ei propria quædam, & præcipua laus debetur, quòd cum ſuo ipſius damno virum ſeſe bonum atque Academiæ noſtræ amantem oſtenderit; quòd officium lucro, pietatem quæſtui antepoſuerit: cùm enim a WOODWARDO, cui omnium amicitiâ conjunctiſſimus vixerat, bonorum, ſiquid reſidui eſſet, fructuumque inter-

intermediorum hæres is ſolus inſtitueretur; at quanto magis ex rei conficiendæ morâ fructus ſibi accreſcerent, tanto ille diligentiùs rem ipſam conficiendam, & ad exitum perducendam curavit: &, quaſi cavendum ſibi ſtatuiſſet, ne quidquam omnino præter amicitiæ cariſſimæ memoriam ex Hæreditate iſtâ ad ſe perveniret, ſepulchrum Amico mortuo marmoreum ſplendidumque proprio conſilio propriiſque ſumptibus exſtrui, ac in Templo Weſtmonaſterienſi collocari juſſit.

Hoc igitur Woodwardi noſtri prudentiæ & judicii perpetuum certè ſpecimen extabit; quod tales ſibi viros ad conſilia ſua exequenda delegerit, quos vel mortuo fidem perſoluturos cognovit: hoc perpetuum pariter illorum virtutis, & integritatis teſtimonium; quod tam religioſè opinioni ejus reſponderint, fidem abſolverint. Illi igitur poſt Woodwardum, ad ſempiternam rei memoriam in Annalibus noſtris inſcribantur, Academiæ hujus Fautores, Amici, Patroni.

Me verò quod attinet, Academici, ipſe nonnullis Fortunæ procellis jactatus, in hoc Academiæ otio, tanquam in portu, tutum ſemper atque honeſtum ſimul perfugium inveni: Vos enim, cum certorum hominum invidiâ indignè olim vexarer, novum in hâc Academiâ Protobibliothecarii munus eodem decreto inſtituiſtis, & ad me detuliſtis: publico illo judicii veſtri teſtimonio ſignificantes, & quid de me judicaretis & quid aliis etiam judicandum præſcriberetis. Jam verò veſtra auctoritas quàm latè pateat videtis: quippe digniſſimi illi Woodwardi Hæredes, veſtro exemplo commoti, veſtrumque factum imitati, novum hocce Phyſicæ explicandæ munus haud citiùs ex Woodwardi teſtamento conſtituendum, quàm ad me ultrò deferendum curârunt.

Utinam modò Munus ipſum vel perſonæ ſtudiiſque meis accommodatius, vel ipſe tali ingenio eſſem ut ad quælibet facilè ſtudia meipſum accommodare & convertere poſſem: quicquid

quicquid autem in me ingenii fuerit, illud omne in hâc, quam nactus ſum, provinciâ ornandâ & tuendâ me collocaturum polliceor: quam quidem ſi aut viribus majorem aut vitæ rationi moleſtam demum reperiam, deponere ſtatim atque alteri tradere ſtatui: in hoc interea uno felix, mihique gratulans, quòd hac occaſione oblatâ, tum Celeberrimo WOODWARDO, tum clariſſimis viris Hæredibus ejus, pro ſummis eorum erga nos meritis, proque eâ, quæ mihi præcipuè cum ſingulis interceſſit, amicitiâ; tum Almæ denique Matri, cujus amplitudinem, ſplendorem, dignitatem omnibus meis commodis antepono, hoc animi pii gratique officium, hoc, quantulumcunque eſt, laudis verè meritæ præconium, mihi publicè præſtare ac perſolvere contigit.

F I N I S.